

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 6Urto/2/2012                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 9012899695                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 15.11.2012                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Peter Hatala             |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2012:9012899695.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Hatalu a sudcov JUDr. Štefana Micháliku a JUDr. Daniela Hudáka na neverejnom zasadnutí konanom 15. novembra 2012 v Bratislave, v konaní o uznanie a výkone rozhodnutia, ktorým bola uložená trestná sankcia spojená s odňatím slobody, o odvolaní odsúdeného O. K. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. septembra 2012, sp. zn. 4Ntc 10/2012, takto

### rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Tr. por. odvolanie odsúdeného O. K. sa z a m i e t a.

### Odôvodnenie

Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 24. septembra 2012, sp. zn. 4Ntc 10/2012, bolo rozhodnuté o tom, že podľa § 17 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“) sa uznáva a zároveň vykoná na území Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, sp. zn. 95 Hv 94/11f, zo dňa 13. septembra 2011 a právoplatný dňa 13. septembra 2011, ktorým bol občan Slovenskej republiky O. K., nar. XX. B. XXXX v K., trvale bytom K., J. XXXX/X, toho času vo výkone trestu odňatia slobody v Justizanstalt Hirtenberg, Rakúska republika, uznaný za vinného zo zločinu prechovávanie podľa § 164 ods. 1, 3 a 4, druhá veta Trestného zákonníka Rakúskej republiky, na tom skutkovom základe, že dňa 03. mája 2011 vo Viedni páchatel'ov činu, za ktorý hrozí trest, podporoval po jeho spáchaní pri zhodnotení ukoristených vecí tak, že chcel OMV VW Passat v hodnote 6000 eur prepraviť z Viedne na Slovensko, pričom vedel, že vozidlo bolo predtým násilným otvorením pomocou tzv. „poľského kľúča“ odcudzené O. U., a odsúdený podľa § 164 ods. 4 Trestného zákonníka Rakúskej republiky k trestu odňatia slobody v trvaní 14 (štrnásť) mesiacov.

Súčasne bolo pritom rozhodnuté o tom, že podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. sa odsúdený na výkon uvedeného trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie odsúdený O. K. (č. l. 38 - 41 spisu).

V jeho písomnom odôvodnení upozornil v prvom rade na to, že podľa jeho názoru bola v danom prípade výška uloženého trestu zo strany Krajského súdu v Bratislave nesprávne určená, nakoľko on si momentálne v Rakúskej republike odpykáva súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov a 9 mesiacov a nie 14 mesiacov, ako sa uvádza v napadnutom rozhodnutí. Na preukázanie tejto skutočnosti predložil i list formátu A4, vydaný súdom Wiener Neustadt, sp. zn. 45 BE 92/12h, obsahujúci výrok o spomínanom súhrnnom treste, ktorý si t.č. na základe rozsudku Krajského súdu Viedeň vykonáva v Justizanstalt Hirtenberg.

Odsúdený tiež ďalej upozornil na to, že mu v danom prípade nebolo umožnené právo na obhajobu tým, že nebol krajským súdom upovedomený o zahájení súdu o uznaní rozsudku, kde by si inak mal možnosť k tomuto súdnemu konaniu zvoliť právneho zástupcu. Má za to, že i v predmetnom konaní musí mať odsúdená osoba právneho zástupcu, z čoho teda vyplýva, že ak si ho nezvolí, tento mu musí byť pridelený súdom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podaného odvolania preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie odsúdeného nie je dôvodné.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ zákona č. 549/2011 Z. z. rozhodnutie možno v Slovenskej republike uznať a vykonať, ak skutok, pre ktorý bolo rozhodnutie vydané, je trestným činom aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak, a ak odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a má obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky alebo má na jej území preukázateľné rodinné, sociálne alebo pracovné väzby, ktoré môžu prispieť k uľahčeniu jeho nápravy počas výkonu trestnej sankcie spojenej s odňatím slobody na území Slovenskej republiky.

Podľa § 3 písm. g/ zákona č. 549/2011 Z. z. obvyklým pobytom sa rozumie trvalý pobyt alebo prechodný pobyt.

Podľa § 12 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. na konanie o uznaní a výkone rozhodnutia je príslušný krajský súd, v ktorého obvode má odsúdený obvyklý pobyt alebo vykonáva trest odňatia slobody; inak je príslušný Krajský súd v Bratislave. O začatí konania o uznaní a výkone rozhodnutia upovedomí príslušný súd ministerstvo.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. súd rozhodne o tom, či sa rozhodnutie uzná a vykoná na neverejnom zasadnutí po písomnom vyjadrení prokurátora. Súd rozhoduje rozsudkom.

Podľa § 15 ods. 5 zákona č. 549/2011 Z. z. proti rozhodnutiu podľa odseku 1 je prípustné odvolanie, ktoré môže podať odsúdený alebo prokurátor. Odvolaním nemožno napadnúť dôvody, pre ktoré bolo rozhodnutie vydané v inom členskom štáte. Odvolanie má odkladný účinok.

Podľa § 17 ods. 1, veta prvá zákona č. 549/2011 Z. z. ak nie je dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16, súd rozhodne o uznaní takého rozhodnutia a súčasne rozhodne, že sa také rozhodnutie vykoná.

Podľa § 29 zákona č. 549/2011 Z. z. ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie podľa tohto zákona sa použije Trestný poriadok.

Podľa § 518 ods. 4, veta druhá Tr. por. odvolací súd na neverejnom zasadnutí odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Odvolací súd preskúmal predložený spisový materiál a predovšetkým s poukazom na vyššie citované zákonné ustanovenia dospel k takému záveru, že Krajský súd v Bratislave rozhodol v danom prípade správne a v súlade so zákonom, keď uznal rozsudok Krajského súdu pre trestné veci Viedeň z 13. septembra 2011, sp. zn. 95 Hv 94/11f, a súčasne rozhodol o vykonaní tam uloženého trestu odňatia

slobody vo výmere 14 mesiacov na území Slovenskej republiky (v tomto smere treba pritom podotknúť tú skutočnosť, že zo strany Rakúskej republiky bola predložená zápisnica z hlavného pojednávania, na ktorom bol predmetný rozsudok vyhlásený spolu len s jeho skráteným vyhotovením - bez odôvodnenia, keďže tak odsúdený ako i prokurátor sa hneď po jeho vyhlásení vzdali opravného prostriedku).

Správne boli jeho zistenia i v tom, že odsúdený O. K. je štátnym občanom Slovenskej republiky, má na jej území trvalý pobyt a v štáte pôvodu bol právoplatne odsúdený za skutok, ktorý je trestný aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky (§ 4 ods. 1 písm. a/ zákona č. 549/2011 Z. z.).

Pokiaľ ide pritom o výšku trestu odňatia slobody uloženého odsúdenému uznaným rozsudkom Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, tak o tejto nemá najvyšší súd žiadne pochybnosti, a to práve s poukazom na obsah predmetného rozsudku, predloženého vykonávajúcemu štátu v jeho skrátenom vyhotovení, ako i s ohľadom na obsah predloženého osvedčenia uvedeného v čl. 5 rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii v platnom znení (ďalej už len „rámcové rozhodnutie“), v ktorom bola celková dĺžka uloženého trestu uvedená v dňoch (426 dní).

Z podania, ktoré predložil odsúdený na preukázanie svojho tvrdenia o tom, že výška uloženého trestu bola v napadnutom rozhodnutí krajského súdu nesprávne určená, nakoľko on si momentálne odpykáva v Rakúskej republike na podklade uznaného rozsudku súhrnný trest vo výmere 3 rokov a 9 mesiacov a nie 14 mesiacov (konkrétne ide o uznesenie Krajského súdu Wiener Neustadt z 18. júna 2012, sp. zn. 45 BE 92/12h, ktorým bola zamietnutá žiadosť odsúdeného o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody), zistil odvolací súd to, že odsúdený si momentálne odpykáva v Ústave na výkon väzby Hirtenberg trest odňatia slobody v celkovej výmere 3 roky a 9 mesiacov na základe rozsudkov Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, sp. zn. 95 Hv 94/11f (právoplatný od 13. septembra 2011) a Krajského súdu Korneuburg, sp. zn. 511 Hv 40/05d (právoplatný od 11. augusta 2005), ako i sp. zn. 611 Hv 7/07i (právoplatný od resp. 13. novembra 2007). Koniec trestu pripadá na 15. október 2013. Z predmetného podania vyplýva o.i. tiež to, že dňa 28. júla 2008 bol odsúdený podmienené prepustený, no keďže i napriek platnému zákazu pobytu pricestoval opäť do Rakúska, kde bol 3. mája 2011 zatknutý, je povinný si odsedieť príslušný zvyšok trestu tiež i spolu s novým odsúdením Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, sp. zn. 95 Hv 94/11f, vo výmere 14 mesiacov trestu odňatia slobody nepodmienené.

S ohľadom na vyššie uvedené je teda zrejmé, že výhrady odsúdeného smerujúce voči výške trestu odňatia slobody, ktorý mu mal byť uložený uznaným rozsudkom Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, sú neopodstatnené.

No a na záver najvyšší súd vo vzťahu k danému trestu poznamenáva i to, že rovnako ako krajský súd ani on nezistil s poukazom na ust. § 17 ods. 2 až ods. 4 zákona č. 549/2011 Z. z. potrebu jeho nahradenia, či primeranej úpravy a ako správne hodnotí tiež i zaradenie odsúdeného na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia v zmysle § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák.

Čo sa týka potom podkladov predložených v danom prípade zo strany Rakúskej republiky, tak k týmto v súlade so zákonom patrila okrem rozsudku a osvedčenia i zápisnica z 12. apríla 2012 spísaná s odsúdeným O. K. v Justizanstalt Hirtenberg, kde sa menovaný vyjadril takým spôsobom, že s prenesením rozsudku a potvrdení potrebných na vymożenie výkonu rozhodnutia do Slovenskej republiky nesúhlasí, pretože má v Rakúsku lepšie podmienky výkonu trestu a tiež má i lepšie šance na prepustenie po 2/3 výkonu uloženého trestu.

Na margo uvedeného je však nevyhnutné poznamenať hneď zároveň tú skutočnosť, že v tomto prípade sa s poukazom na čl. 6 bod 2 písm. a/, písm. b/ rámcového rozhodnutia súhlas odsúdeného na odovzdanie výkonu rozhodnutia do vykonávajúceho členského štátu nevyžadoval, čo bolo nakoniec správne konštatované už i v napadnutom rozsudku krajského súdu.

Ďalej z obsahu predloženého spisového materiálu vyplýva, že konajúci súd mal pred vydaním rozhodnutia k dispozícii aj písomné vyjadrenie prokurátorky krajskej prokuratúry v súlade s ust. § 15 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z., v ktorom táto podotkla, že keďže z predložených písomností nezistila žiadne dôvody na odmietnutie uznania a výkonu predmetného rakúskeho rozsudku v zmysle § 16 zákona č. 549/2011 Z. z., nemá námietky, aby súd rozhodol o jeho uznaní a vykonaní za predpokladu, že takýto postup je vhodný a účelný, pokiaľ ide o úspešné zaistenie začlenenia odsúdeného do spoločnosti.

Vo vzťahu k ďalšej odvolacej námietke odsúdeného, týkajúcej sa nerešpektovania jeho práva na obhajobu v danom konaní, je potrebné uviesť potom to, že ani táto nie je odôvodnená, nakoľko v predmetnom prípade nejde o prípad povinnej obhajoby, t.j. ak si odsúdený obhajcu nezvolil sám, nebola povinnosť mu ho ustanoviť súdom (viď ust. § 15 ods. 4 zákona č. 549/2011 Z. z.), a taktiež nie je pravdou ani to, že by vykonávajúcemu justičnému orgánu vyplývala zo zákona nejaká povinnosť informovať odsúdeného o začatí konania o uznaní a výkone rozhodnutia (k tomu viď i čl. 6 bod 4/ rámcového rozhodnutia).

Ak bolo pritom za danej situácie odsúdenému zároveň riadne doručené rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave o uznaní a výkone rozsudku Krajského súdu pre trestné veci Viedeň na území Slovenskej republiky, voči ktorému tento aj v zákonnej lehote podal odvolanie, ktoré tiež i náležite písomne zdôvodnil (bolo tak zachované právo odsúdeného namietať skutočnosti brániace uznaniu, o ktorých by príp. súd pri rozhodovaní nemal vedomosť), nie je možné hovoriť o žiadnom porušení práva odsúdeného na obhajobu.

Keď s prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia nebol napokon zo strany krajského súdu správne zistený ani žiaden dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia v zmysle § 16 zákona č. 549/2011 Z. z., nemohol Najvyšší súd Slovenskej republiky inak, ako odvolanie odsúdeného podľa § 518 ods. 4 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuť.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.